

Arrest

nr. 40 556 van 22 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 januari 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te K. op (...) 1975 en van Jordaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker dient op 13 december 2000 een asielaanvraag in. Op 28 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 oktober 2001 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 8 mei 2002

neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 oktober 2001 onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt hem op 18 mei 2002 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 5 november 2003 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 14 november 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juni 2004 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 7 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 juni 2004 onontvankelijk wordt verklaard. Dezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 24 oktober 2007 doet verzoeker een huwelijksaangifte voor hemzelf en mevrouw K.S. Na negatief advies van het parket weigert de gemeente op 4 maart 2008 het huwelijk te voltrekken.

Op 27 februari 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 26 maart 2008 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 juni 2008 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 16 december 2008 doet verzoeker opnieuw een huwelijksaangifte voor verzoeker en mevrouw K.S. Na negatief advies van het parket weigert de gemeente op 27 maart 2009 het huwelijk te voltrekken.

Op 30 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 maart 2008 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op 10 december 2009 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 december 2009 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 december 2009 niet in overweging wordt genomen.

Op 13 januari 2010 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart zich H.Y. (...), en welke verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, (alias H.Y.(...), 00/00/1970, Irak)

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

0 - artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien een geldig visum. Uit het dossier blijkt dat betrokkene enkel in het bezit van een paspoort geldig tot 16/03/2007 is.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Luxemburg,

Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden:

**Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene is meerdere malen aangehouden door de politie voor illegaal verblijf en betrokken heeft hiervoor meerdere bevelen ontvangen tot het verlaten van het grondgebied.*

**Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 13/12/2000 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 28/02/2001 met een bevel tot het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 05/11/2003. Op 14/11/2003 werd deze aanvraag geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken met een bevel tot het verlaten van het grondgebied geldig 5 dagen.*

Vervolgens heeft betrokkene meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9.3 of 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Hij heeft op 04/10/2001 een eerste regularisatieaanvraag ingediend, onontvankelijk verklaard op 08/05/2002. Deze beslissing op 18/05/2002 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot 23/05/2002. Hij heeft op 01/06/2004 een tweede regularisatieaanvraag ingediend, onontvankelijk verklaard op 07/02/2006. Deze beslissing is op 07/02/2006 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 5 dagen. Betrokkene heeft dan een derde regularisatieaanvraag op 26/03/2008 ingediend, onontvankelijk verklaard op 30/11/2008. Deze beslissing is aan betrokkene op 10/12/2009 betekend samen met een bevel, geldig 30 dagen. Hij heeft op 10/12/2009 een vierde regularisatieaanvraag ingediend, niet in overweging genomen door de gemeente op 04/01/2010. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven.

**Betrokkene heeft tot tweemaal toe een huwelijksdossier met een Belgische onderdane bij de stad Antwerpen ingediend. Een eerste huwelijksaanvraag werd ingediend op 24/09/2007. Op 04/03/2008 heeft de stad geweigerd het huwelijk te voltrekken na een negatief advies van het Parket. Betrokkene diende hierop een tweede huwelijksaanvraag in op 16/12/2008. De stad heeft opnieuw geweigerd het huwelijk te vertrekken na een negatief advies van het Parket op 27/03/2009. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen.*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden of te einde een overname door de Franse overheden te vragen.

Bovendien hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.M., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie en asielbeleid, de politiecommissaris/Korpschef van de politie van Lokeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127 bis Steenokkerzeel de betrokkene H.Y. (...) te doen opsluiten in het gesloten centrum te 127 bis Steenokkerzeel.

De betrokkene mag bij de eerst volgende gelegenheid overgebracht worden naar 127 bis Steenokkerzeel."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen aan dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder wijst erop dat het belang dient te bestaan tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, maakt geenszins dat verzoeker dan niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en brengt dus geen wijzigingen met zich mee ten aanzien van verzoekers illegale verblijfssituatie. Na een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel moet een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht. Bovendien merkt

verweerder op dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds verschillende bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten. Geen van deze bevelen werd aangevochten bij de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat deze definitief en uitvoerbaar zijn geworden. Weerom komt vast te staan dat verzoeker geen enkel belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker onder meer reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 14 november 2003, op 7 februari 2006, op 27 februari 2008, op 12 juni 2008 en op 10 december 2009. Tevens blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens zijn voormelde bevelen definitief zodat ze principieel uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van deze bevelen staat los van het thans bestreden bevel van 13 januari 2010.

Bijgevolg zal de eventuele nietigverklaring van het thans aangevochten bevel de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen en voor hem geen nut opleveren omdat de verwerende partij nog steeds de voormelde bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten kan uitvoeren vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Verzoeker voert in zijn inleidend verzoekschrift de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"(...) Verzoeker wordt immers door deze beslissing genoodzaakt gedwongen terug te keren naar zijn thuisland Jordanië. Dit heeft tot gevolg dat het huwelijk van verzoeker niet kan doorgaan met zijn Belgische aanstaande vrouw. Nochtans waarborgt artikel 12 EVRM dat iedereen het recht heeft om te huwen indien hij/zij voldoet aan haar nationale wetten hier omtrent, zoals in casu.

Bovendien dient zijn aanstaande Belgisch vrouw door de gedwongen terugkeer naar Jordanië hem te volgen naar dat land. De kans is reëel dat zij nochtans niet kan aarden in dat land, mede gelet op het feit dat Jordanië een moslimland, waar de vrouw in de maatschappij veel minder te betekenen heeft en zij in veel gevallen niet dezelfde rechten heeft als de man,... In die zin schendt de beslissing dan ook artikel 8 van het EVRM."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het gegeven dat verzoeker in het huwelijk wenst te treden in overweging heeft genomen. Verweerder stelt het volgende:

**Betrokkene heeft tot tweemaal toe een huwelijkdossier met een Belgische onderdane bij de stad Antwerpen ingediend. Een eerste huwelijksaanvraag werd ingediend op 24/09/2007. Op 04/03/2008 heeft de stad geweigerd het huwelijk te voltrekken na een negatief advies van het Parket. Betrokkene diende hierop een tweede huwelijksaanvraag in op 16/12/2008. De stad heeft opnieuw geweigerd het huwelijk te vertrekken na een negatief advies van het Parket op 27/03/2009. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen.*

Verweerder stelt terecht dat het recht op verblijf los staat van het recht om te huwen. Verweerder hield er rekening mee dat verzoekers huwelijksaanvragen met mevrouw K.S. in het verleden tot twee maal toe een negatief advies kregen van het parket daar het een schijnhuwelijk zou betreffen. Tevens wijst verweerder er terecht op dat het recht op huwen hem geen automatisch recht op een verblijf geeft. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder aangaf op 6 februari 2010 in het huwelijk te zullen treden met een andere vrouw, mevrouw N.S. te Tourcoing. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat dit huwelijk niet zou zijn voltrokken of hem zou zijn geweigerd op grond van de bestreden beslissing. Verzoeker geeft hiervan ook niets aan ter terechtzitting op 10 maart 2010. Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn recht om te huwen zou worden geschonden door de bestreden beslissing. Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn Belgische partner op 6 februari 2010 in het huwelijk zouden treden. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker en zijn partner als ‘gezin’ dienen beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

In casu werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt de Raad vast dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijziging van verzoekers rechtstoestand met zich meebrengt daar de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker nog steeds uitvoerbaar zijn. Verzoeker verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en hij wordt ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet geacht het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven indien hij in het bezit is van de nodige verblijfsdocumenten. Tevens dient er ook op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM aan de verdragsstaten niet de verplichting oplegt om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996), noch kan in artikel 8 van het EVRM een recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging

bestaat er een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het staat verzoekers partner vrij om hem te vergezellen naar Jordanië. Gelet op het feit dat verzoeker mits de nodige binnenkomst en verblijfsdocumenten steeds kan terugkeren naar België en het aldus een tijdelijke situatie betreft, kan verzoeker niet overtuigen met de argumentatie dat de kans reëel is dat zijn echtgenote gelet op de beperkte vrijheden die zij als vrouw daar zal hebben, er niet zal kunnen aarden. Verzoekers argument betreft overigens een louter hypothetisch en zeer algemeen argument dat hij op geen enkele wijze staft. Voor zover als nodig wijst de Raad er nogmaals op dat zo er al sprake zou zijn van een scheiding van zijn echtgenote, deze scheiding hoe dan ook slechts een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens zijn binnenkomstdocumenten in orde zijn. Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, kan zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, deze in casu niet als onrechtmatig of disproportioneel worden beschouwd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het betoog van verzoeker waarbij hij de vermeende schendingen aanvoert van de artikelen 8 en 12 van het EVRM doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN